

[Pürschel.]

sagde dette om Afbrydelser. Her har det ærede Medlem Hr. Elmquist virkelig udviklet saadanne digteriske Evner, at jeg begynder at tvivle om, om han ikke aspirerer til en Understøttelse paa Finansloven, thi mere fuldkommen fri Fantasi har jeg sjælden staaet overfor.

Naar dernæst det ærede Medlem citerede, hvad den nuværende Præsident i Højesteret i sin Tid har skrevet mod offentlig Votering, at Dommerne skulde kunne frygte en Afskedigelse — naar de altsaa var fyldt 65 Aar —, eller at de skulde paavirkes af Finansmagten eller paavirkes af Trusler, saa maa jeg sige, at jeg forstaar slet ikke dette Ræsonnement, for, som jeg sagde i Gaar, hvis dette var rigtigt, hvorledes skulde det saa være muligt for hele Landets øvrige Dommerstand at virke? Ser man da ikke, at dette Argument rækker alt for vidt? Hvordan vil man bjørge Underdommerne for Finansens Indflydelse, naar de skal afsige en Dom imod den stedlige Sparekasse eller Bank? Hvordan vil man bjørge Landsdommerne for dette? Enhver kan jo gennemskue Anonymiteten i en Landsretsdom. Jeg forstaar slet ikke dette Ræsonnement. Det er efter min Mening saa bundurigtigt, som et Ræsonnement kan være.

Ja, hermed tror jeg, jeg kan slutte. Jeg tror, jeg tjener Tilhørernes Ønske ved at have fattet mig saa kort som muligt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro har Ordet for en kort Bemærkning.

Vagn Bro: Det ærede Medlem Hr. Pürschel var saa elskværdig overfor mig at erklære, at jeg havde været heldigere i Fortolkningen af hans Udtalelser i 1928. Maa jeg takke, fordi det ærede Medlem dog anerkender dette. For Resten maa jeg sige, at det ærede Medlems Ord om, at jeg var heldigere, dækker i Virkeligheden over, at jeg nøjagtigt gengav de Betragtninger, han havde fremsat. Men naar det ærede Medlem nu vil, hvad jeg netop ogsaa nævnte, lægge Vægten paa:

„... men jeg finder dog, at dette Spørgsmaal maa gaa ind i den samlede

Overvejelse, som jeg altsaa finder i høj Grad paakrævet“, maa jeg saa spørge: Hvad er det for en samlet Overvejelse af Voteringsspørgsmaalet? Det overvejede vi sandelig ikke den Gang. Vi staar overfor Indledningen til Overvejelserne af det. Delingen af Højesteret er end ikke foreslaaet af den højtærede Regering, saa jeg maa rigtignok sige, at disse Udtalelser forundrer mig meget. Nej, det, som er det afgørende i disse Betragtninger, er dels dette, at man lægger Vægten paa den samlede Højesteret og følger til: for Tiden mener jeg ikke her i Tinget at kunne stemme for den offentlige Votering. „For Tiden“ er vel i Relation til, at Højesteretsdommerne er enigt imod. Men det er de ogsaa i Dag. Der kan blive Tale om en samlet Overvejelse, men den har aldeles ikke fundet Sted endnu. Derfor maa jeg sige, at hvad enten det ærede Medlems Udvikling var lykkelig eller mindre lykkelig, er der beklageligvis en efter min Mening uheldig Udvikling til Stede, og jeg nøjes med, med dette in mente, at glæde mig over det ærede Medlems Svar overfor Ministeren, der jo i Sandhed glædede sig over den lykkelige Udvikling ogsaa paa dette Punkt. Jeg glædede mig over Svaret og venter ogsaa, at dette Svar i Udvalgets Forhandlinger skal finde sit Resultat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Elmquist har Ordet for en kort Bemærkning.

Elmquist: Jeg beder det ærede Medlem Hr. Pürschel undskylde, at jeg ikke citerede hele Stykket. Vel siger det ærede Medlem mange Guldkorn her i Tinget — og jeg tror, at ingen mere end han selv forstaar at anerkende disse Guldkorns Værdi —, men jeg mente, det var overflødigt at trætte Tingets Medlemmer med hele Citatet. Jeg mente, det var tilstrækkeligt at citere det, der i denne Forbindelse var det afgørende.

Naar jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, er det i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om, at Partiet Venstre Gang paa Gang har gjort afgjort Modstand mod Beskæring af Offentlighedsprincippet. Det passer aldeles ikke.